

Mehmet Ay

- şiirler -

Yayın Tarihi:

9.9.2009

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ab-ı Hayat'ım

Her gören bir söz eder,
Yüzü nursuz, yarını umutsuz,
Zerre kadar vicdanı olmayan bir vefasıza,
Bilirler ki her gece, gözlerinden döker yüreğim,
Kanlı gözyaşlarını içime,
Unutamaz, inkâr edemez,
Şarkılarda verir son nefesini bedenim.

Ama nereden bilsinler...
Ben kaybolan benliğime yonarım.
Damla damla, derdi içinde besleyen gençliğime yonarım.
Dil şad olur elbet ömür diye diye,
Zamanın heybesinde yok olan gönlüme ağlarım.

Ne çabuk geçmiş zaman, yaş geldi bilmem kaç.
Bir vefasız gelir, bin vefasız gider misali
Denize vuran yakamoza inat,
Dalga dalga, geçti bir ömür boyu hüznün.
Her günün geceyle bulandığı vakit
Onlar ve ben,
Hunharca savaştık katil anılarımızla.
Her kötünün gidişinde, bir tek gözyaşlarım kaldı
Beni terk etmeyen.
Dil kem söze, gönül nefrete boyanmış.
Yâr dediğin insan bile,
Hırsızı olmuş, yaralı yüreklerin.

Bir ben kalmışım bende,
Benim olan, bana ait.
Her kadehte ömrünü içmiş...
Bir sen kalmışsın bende,
Benim olan, başkasına ait.
Gençliğim ellerinde tükenmiş...
Bir biz kalmışız bende,
Benim olan, sadece bana ait...

Mehmet Ay

Ađıt

Yine bir vuslat` a özlem dođuyor
Dađ gibi gönlümün puslu yamaçlarından.
Küçücük, birazcık o kadar fazla deđil
Yok mu yardan bir haber, göğüme ışık serpecek.
Üstüme ekip, sonunu düşünmeden diktiđi,
Ayrılık tohumlarını yeşertecek.
Bu güneş ne zaman dođacak.
Ardımda yükselen bu dađ da neyin nesi.
Ya bu göđsümde ki ateş.
Hani gitmiştin sevgili,
Neden çıkışı bulamaz bu volkan?
Neden durursun yüreğim en derinlerin de.
Daha neyi yakarsın yanmış bedenim de.
Bak toprağa yüzünü dönmüş artık,
Nihayetinde ermeye yüz tutmuş düşlerim.
Daha ne istersin dilberim git!

Sizde çekilin artık üzerimden,
Yeter ağladığınız karabulutlar.
Dökmeyin karanlık gözyaşlarınızı üzerime,
İçimi dışımı doldurdunuz artık yeter!
Neden taşırırsınız en sevdiklerime,
Niye küstürürsünüz beni, ben bildiklerime.
Ya sen, ömrümün yem yeşil deryası,
Hani gitmiştin sevgili.
Hanidir dökersin üzerime solmuş yapraklarını.
Bilmez misin deryadır deniz` in göbek adı,
Her düşen yaprağın göğsüme yeni bir fidan bıraktığını
Bilmez misin bıraktığın ağıtlarla sulandığını.
Sen farklıydın, sen acıydın, sen yaramdın sevgili,
Neden güler kalbimi yakıp eriten gözlerin,
Sen farklıydın, sen derttin, sen kederdin sevgili,
Neden koşar, şehrimde yürüyerek gelen bedenim.

'Hey Ahali! Sizde kaçın gidin bu topraklardan.
Sol yanıma yakıp kül ettiler.
Sađ yanıma keder yas ettiler
Ben den size fayda yok artık. '

Mehmet Ay

Devran

Bugün, o gün olamayacak,
Ruhumu sensizlikte avuttuğum...

Sen istemesen de, ben istemesem de,
Hatıralarımız yaşatacak,
Bu bedbaht düşlerimizi...

Her gece gözlerimden dökülecek yakarışlarım,
Bir çift gözyaşı eşliğinde...

Ve sen hatırlayacaksın istemesen de anacaksın,
Bir gün bu yaşlı gözleri...

Çünkü ben her gece belki farklı bir yerde,
Belki farklı bir çiçeğin koynunda,
belki de gözlerden ve gözlerinden irak,
bu kaldırımsız

sokaklarda,

anacağım...

Belki lanetle, belki de özlemle.

Hayalin peşimde koşuşturup duracağım,
Karanlık düşler şehrinde...

Kendi krallığım da, yalnızlığım eşliğinde.

Ve ben seni asla unutmayacağım,
Senin beni unutamayacağın gibi...

Her gece karanlık gözlerimle zehir edeceğim düşlerini,
Zihninde. En güzel saydığın anılarını,
Adına ayrılık dediğin ilkbahar

akşamlarında...

Ve ben her gece karanlık içinde bir gülüşünle meşk edeceğim
Sana hasret yüreğimle...

Bugün, o gün olmayacak
Ruhumu sensizlikte avuttuğum...

Sen istesen de istemesen de,
Bu şarkılar bizim için çalacak,
Yüreğimizin en derinlerinde...

Bu karanlık yüzümdeki ışığı göremeyeceksin,
Hiçbir yuvada, ne de başka beden de,
Başka yüzde...

Özleyeceksin sende benim gibi bir çift gözyaşı eşliğinde,
Yüreğinde, bedeninin de, kalbinin en derinlerinde,
Adına aşk dediğim sonbahar akşamlarında...

seni

Hayalim önünde haykıracaksın yüreğın de,
Yetişemeyeceksın, meşık edemeyeceksın,
Her gece, düşlerimde, gülüşlerimle...
Karanlık düşler şehrinde...

Bugün, O gün olmayacak yüreğini benimle serin tuttuğın,
Ellerimde, yüzümde, gözlerimde avunduğın,
Sana ait olmayan sonsuz düşlerimde,
Ruhunu bensizlikte
avuttuğın...

Mehmet Ay

Düş

Kaderle bir oyun etti bana bu yürek.
Kuruyan dallarım, sönmüş yıldızlarım,
Hepsi de tek tek terk etti, hüzünlü bir sabah.
Gözümün içine kazınmış bin bir çehre,
Her biri bir ahla solmuş, karanlık yüzler,
Aklımı kurcalayan bin bir hece...
Her şeye rağmen devam ediyor hayat,
Gönlüme inat.

Adına yaşamak diyorlar kimileri,
Güneşli bir ormandan bahsediliyor.
Bülbüllerin şakıdığı, güllerin dikensiz açtığı,
Amacı tek olan bu senaryonun için de,
Bu tiyatro sahnesinde...
Öysaki başucumda sadece karanlık bekler,
Ömür boyu şikâyet etmeden.
Bakabiliyorum artık etrafıma rahatça,
Sanki binlerce yıl öncesinde gibi insanlar.
Harabeye dönmüş yıkık duvarların ardında,
Eski bir kalenin içine hapsolmuş sanki şehir,
Kırmızımsı renge boyanmış caddeleriyle...
Benim...
Bana ait olan düşlerim,
Hepsini görebiliyorum tek tek.
Kim olduğunu bilmediğim bir başkasının peşinde.
Belki de hayat dedikleri buydu.
Öyle ya...
Telaşsız kedersiz çekilir miydi her daim mutluluk.
Kim bilir...

Eskisinden daha yakın artık ölüm,
Hissedebiliyorum soğuk rüzgârlarını bu yaz gününde.
Karanlığın içerisinde bir ışık görüyorum,
Uzakta, sırtına kar yüklenmiş bir dağın ardında.
Halimden şikâyetçi değilim artık.
Sevinçli günlerini hatırlaya biliyorum geçmişimin.
Hiç bir yüzü tanımıyorum, hatırlamıyorum.
Onun dışında...
Ona da gülüp geçiyorum artık,
Her şeye rağmen yaşamak.
Seninle bir ömür düşlemek güzeldi diyip geçiyorum...
Ne güzel şeydi seni hatırlamak,
Her şeye rağmen,
Senin için inadına yaşamak...

Mehmet Ay

Hadi Git

Giderken her şeyini al,
Ne bir anın ne de hatıran kalsın.
Al ki geriye dönüp bakma şansın da olmasın.
Sil hatıralarından beni,
Sel olmasın gözyaşlarım.
Yıkmasın gönlümün mas mavi şehirlerini.
Umutlarımı alma.
Kalsınlar ki,
Geride bıraktığın bu viran bedene,
Işık olsunlar.

Mehmet Ay

Özlem

Sonbahar gelip geçti,
Kara kışlara gebe kaldı yüreğim.
Bir bir kayboldu derdine çare bulamadığım,
Dermansız düşlerim.
Sonsuz bir yalnızlık sanki
Bu yaşadığım şimdilerde.
Milyonların içinde tek kaldı bedenim.
Yürüyorum,
Kar kaplı hicran yollarında,
İzimi gören yok.
Ağlıyorum halime her gece,
Hasret pınarlarında,
Sesimi duyan yok.
Haykırıyorum tanrıya,
Hayat mahkemesinde,
Davacı var, suçlu nerde bilen yok.

Her biri dertle dağlanmış,
Demir parmaklıklarla çevrili,
Bir kuş kafesinde sanki bedenim,
Çıkması bin dert girmesi bir dert.
Bir kanadım kırık beklerim,
Düşerimle büyüttüğüm hüzün ağacımın dallarında.
Uçasım yok,
Gidemem yâri görmeye,
Kutsal saydığı topraklara.
Gideli aylar geçmiş,
Kanmış kötüleyen dikenli dillere,
Dönmez düş bahçemize.

Varın gidin dertli türküler yârime,
Selam söyleyin benden
Anlatın derdimi yüreğine.
Vazgeçmedi bekliyor,
Ölüme denk düşmüş
Hazan mevsimlerinde.
Pırıldıyor ay
Güneşi çekmiş sineye,
Hasrete inat mehtapla boyanmış
Denizin üzerinde.
Yelekenleri ağlar gemilerin
Rüzgara özlemle.
Varın gidin,
Gözü arkada kalmasın sevdiğimin
Deniz aşırı ülkelerde.

Mehmet Ay

Tövbe

Biçare;
Bir akşam dönüşü.
Bu yolun sonu Eyvah! ne yana
Gönlüm ve ben.
Gönlümde isyan, yüzümde Hicran.
Giden dönmez diyorlar,
Genliğim gidiyor yarab!
Kara bulutları kaldır,
İstemem yaz olsun,
Sonbahar getir yüreğime.
Dert çekmeye,
Yâri sevmeye gidiyor yarab!
Doldur içini Aşkınla,
Yak yüreğini ateşinle.
Kula kulluk ettirme,
İzin verme yarab! izin verme..

Mehmet Ay

Ütopya

Ayrılıkların da sonu gelmeli bu âlem de.
Hüznün çemberinde kalmış bir gönül,
Oyun oynamamalı hayatla unutmuşçasına.
Hatırlamalı terk eden bir gün,
Ardında bıraktığı yaralı yüreği.
Asude esen rüzgârla beraber,
Gelmemeli kara haberler âşık gönül'e,
Özlememeli insan yârinin kokusunu delice.
Ayrılıklarda bitmeli bir gün.
Radyoda sevdiği bir şarkı çıktığı zaman,
Dilinin peşinde eşlik etmemeli insanın gözleri.
Derdini göklere anlatmamalı sadece,
Bende seni özledim diyebilmeli cesaretle.
Her gece karanlık düşler mahzenin de,
Hapis olmamalı yürekler,
Demir parmaklıkların arasından bir el uzanmalı,
Mutlaka bir sonu olmalı terk edilişlerin.
Yalan söylememeli insan çaresizliğiyle,
Her gece onun için dua etmemeli tanrıya,
Helalimsin diyebilmeli yürekler birbirlerine.
İlk günkü kadar temiz olmalı sevdalar,
Kırmızıya boyanmalı hayatlar tutkuyla,
Maviyle durulmalı kimi zaman yorulmuşçasına,
Siyahla kaplanmamalı hiçbir zaman.
Gel dediğinde koşarak gitmeli insan özleyene,
Umursamaz olmalı, yere basmamalı ayaklar.
İkinci bir şansı olmalı mutlaka yaşanmışlıkların.
Yasak diyardaki o ağaçlardan,
Beraber koparmalı yürekler haram meyveleri,
Dipsiz kuyulara atmamalı insan diğer yarısını,
Hayatı için kurban etmemeli canının bir parçasını.
Ayrılıklarında mutlaka bir sonu olmalı,
Ben ne yaptım diyebilmeli giden,
Gururunun esaretinden kurtulup,
Geriye dönebilmeli her zaman.
Ben unuttum dememeli...

Mehmet Ay

Vuslat

Öldüm, ölüyorum.
Kalk sevdiğim, hazırlan.
Miadı dolmuş sevdanın,
Vakti gelmiş ayrılığın,
Gelme diyemem, bekle diyemem
Hele git hiç diyemem
Sensiz geçmez yarınlar.
Yüreğim kanıyor sevdiğim,
Kar yağıyor toprağıma.
Üşüyorum, kalk sevdiğim kalk,
Burda zordayım,
Günlerdir içimi yaktı ayrılık.
Yalnızlıklardan gidiyorum sessizliğe.
Korkuyorum sevdiğim korkuyorum,
Ne gidebiliyorum sensiz,
Ne de gelebiliyorum.
Uyan sevdiğim uyan
Vuslat bizi çağırıyor..

Mehmet Ay